

HET TUCHTCOLLEGE VAN HET NEDERLANDS INSTITUUT VAN REGISTEREXPERTS

heeft de navolgende beslissing gewezen

inzake:

A
wonende te Z
klager
gemachtigde: B

tegen

1. C
in het register van het NIVRE ingeschreven onder nummer (...)

2. D
in het kandidaat-register van het NIVRE ingeschreven (...)
beiden werkzaam bij E
gevestigd te Y,
verweerders
gemachtigde: mr. H.J. Arnold

Partijen worden hierna (mede) aangeduid als klager en verweerders.

---

1. Het verloop van de procedure.

- 1.1 Op 11 juli 2016 heeft (de gemachtigde van) klager middels een per e-mail verzonden brief (gedateerd 11 april 2016) een klacht (hierna: de klacht) tegen verweerders ingediend (zonder bijlagen). Zijn klacht strekt ertoe verweerders tuchtrechtelijk te veroordelen en tevens te verklaren dat de door hen opgestelde rapportages niet tot bewijs kunnen dienen.
- 1.2 Verweerders hebben met een brief van 8 september 2016 (met bijlagen, genummerd 1-10) op de klacht gereageerd. Zij hebben daarbij geconcludeerd tot niet ontvankelijkheid dan wel tot ongegrondheid van de klacht. Tevens concluderen verweerders dat het niet kunnen dienen tot bewijs van rapporten geen maatregel is die gelet op artikel 16 van het Reglement Tuchtrecht door het Tuchtcollege kan worden opgelegd.
- 1.3 Bij e-mail van 13 september 2016 heeft klager een repliek ingezonden (met een bijlage).
- 1.4 Verweerders hebben op 7 oktober 2016 een dupliek ingezonden. Hierbij hebben zij hun conclusies gehandhaafd en tevens verzocht klager te veroordelen in een redelijke bijdrage in de kosten van juridische bijstand, bestaande uit bijstand door hun gemachtigde.
- 1.5 Hierna is zitting bepaald op 24 januari 2017.

- 1.6 Bij e-mail van 21 december 2016 heeft klager 'voorafgaand aan de zitting' een nadere brief ingezonden (met twee bijlagen). Hierbij heeft hij verzocht om bij (gedeeltelijke) gegrondverklaring verweerders te veroordelen in een redelijke bijdrage in de kosten van de besteedde (reis)tijd, de kosten van ingewonnen juridische adviezen, het bijstaan door de Register Accountant de heer F en de overige kosten op te maken bij staat aan B te vergoeden en daarnaast passende maatregelen tegens verweerders te treffen.
- 1.7 Bij e-mail van 11 januari 2017 heeft klager opnieuw 'aanvullende klachten over de beklaagden' (met 7 bijlagen, genummerd 0 en 3-8) ingezonden.
- 1.8 Bij e-mail van 20 januari 2017 (met een bijlage) heeft klager verzocht om uitstel van de zitting teneinde nog voorafgaand aan de zitting schriftelijk op de meegezonden bijlage te kunnen reageren. Dit verzoek heeft het Tuchtcollege vervolgens ingewilligd.
- 1.9 Bij e-mail van eveneens 20 januari 2017 heeft de gemachtigde van verweerders verzocht de zitting van 24 januari 2017 door te laten gaan en tevens bezwaar gemaakt tegen de nieuwe aanvullende klachten zoals geformuleerd in de berichten van klager van 11 en 20 januari 2017. Wel erkent hij dat het klager vrij staat om in een nieuwe tuchtprocedure nieuwe klachten in te dienen.
- 1.10 Op 29 januari 2017 heeft klager zijn bewuste reactie ingezonden (op de bijlage bij zijn bericht van 20 januari 2017).
- 1.11 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden op 24 maart 2017 te Rotterdam. Aan de zijde van klager waren aanwezig zijn gemachtigde en de heer F (RA, hierna F), klager zelf is niet verschenen. Verweerders waren aanwezig in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Partijen hebben hun stellingen nader toegelicht en vragen van het Tuchtcollege beantwoord.

2. De feiten.

Het volgende overzicht betreft een beknopte weergave van de naar het oordeel van het Tuchtcollege voor de beoordeling van de klacht relevante feiten, zoals deze vaststaan op basis van de door partijen beschikbaar gestelde stukken en de over en weer niet betwiste stellingen.

- 2.1 Op 15 juli 2013 is G (eigendom van klager, hierna G) door brand verwoest. In het pand bevond zich geen voorgeschreven brandmeldinstallatie met een daaraan gekoppelde ontruimingsinstallatie. Er bevond zich wel een niet-geschakeld inbraakalarm met daaraan gekoppeld één of een aantal brandmelders. Tussen partijen is in geschil wat de gevolgen voor het beloop van de brand zouden zijn geweest wanneer de voorgeschreven installaties wel aanwezig waren. Ten behoeve van de verzekeraars is destijds onderzoek gedaan naar de oorzaak van de brand, hetgeen geleid heeft tot onder meer een rapport van 9 oktober 2013, ondertekend door wijlen de heer H (hierna: H) en verweerder sub 1.
- 2.2 In het rapport van 9 oktober 2013 staat onder meer het volgende:

'11.3 Ontruimingsalarm

Onderdeel van een brandmeldinstallatie conform de NEN 2535 is een ontruimingsalarm.

Dat houdt in dat in alle vertrekken direct na een brandalarm een luide alarmering plaats dient te vinden teneinde aanwezigen de gelegenheid te geven het pand te verlaten, c.q. maatregelen te nemen, c.q. een blusactie te ondernemen.

Dit geschiedt door het installeren van zogenaamde slow-whoop sirenes.

Deze produceren een geluid van 100 dB op 1 meter afstand en moeten in elk vertrek minimaal 65 dB boven het omgevingsgeluid produceren.

Met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid hadden het echtpaar A en de buurvrouw dat geluid gehoord toen zij op het terras buiten zaten, mede omdat er aan de rand van X rond dat tijdstip amper of geen sprake is van omgevingsgeluid.

Men had dan nagenoeg direct kunnen constateren dat er brand was en passende maatregelen kunnen nemen.'

- 2.3 In het vonnis in kort geding van 18 november 2013 van de rechtbank W in de zaak van A tegen de verzekeraars staat onder meer het volgende:

'4.6. De voorzieningenrechter is van oordeel dat gezien het door de verzekeraars gevoerde verweer op dit moment niet voldoende aannemelijk kan worden geacht dat de schade door het ontbreken van de voorgeschreven installatie niet (mede) veroorzaakt of vergroot is. Zelfs als met G zou worden aangenomen dat er drie brandmelders waren, is voorshands aannemelijk dat het voorgeschreven aantal van vijf of zes (op basis van de norm NEN 2535) de brand eerder zou hebben gedetecteerd. Ook moet ernstig rekening worden gehouden met de mogelijkheid dat een 'slow-whoop' signaal door de heer A gehoord zou zijn, zodat hij eerder had kunnen ingrijpen. Dat betekent dat door het ontbreken van de (voorgeschreven) brandmeldinstallatie kostbare tijd verloren is gegaan, waardoor de brand snel om zich heen heeft kunnen grijpen en ten tijde van het arriveren van de brandweer al zo groot was dat de brandweer daar niet meer snel een einde aan kon maken.

Ook hier geldt dat in een bodemprocedure nader onderzoek kan plaatsvinden, waardoor niet is uitgesloten dat G alsnog aantoonde dat de schade door het ontbreken van de voorgeschreven installatie niet (mede) vergroot is. Op dit moment kan dat echter niet worden aangenomen.'

- 2.4 In het kader van door A gestarte kort geding procedures tegen verzekeraars is door verweerders met een rapport van 31 december 2013 aanvullend gerapporteerd. Dit rapport is ondertekend door H en verweerders. Bij dit rapport is als bijlage toegevoegd de Nederlandse norm NEN 2575 (2004). In par. 4.2 'Geluidniveau van toonsignalen' van deze norm staat vermeld in tabel 1 als 'minimaal toelaatbaar geluidniveau' 65 dB(A) en als 'maximaal toelaatbaar geluidniveau' 120 dB(A). Bij 'geluidniveau toonsignaal dat boven het gemiddelde omgevingsgeluid uitkomt' staat vermeld minimaal 6 dB(A).

- 2.5 In het arrest van het Hof W van 10 juni 2014 staat onder meer het volgende:

'2.9.3. Het hof volstaat er thans mee om aannemelijk te achten dat, wanneer aan alle eisen van NEN 2535 voor een restaurantruimte zou zijn voldaan, hetzij vóór 00.42 uur (waarschijnlijk lijkt dat een zich dicht bij het ontstaan van de brand aanwezige melder de brand eerder zou hebben gedetecteerd) hetzij in ieder geval uiterlijk op dat tijdstip de brand door de brandmelders volgens dit brandmeldsysteem zou zijn gedetecteerd. Er bestaat derhalve een gerede kans dat in dat geval het 'slow-whoop'-signaal zou hebben geklonken en dat dit door de directeur van G/zijn vrouw/de huurster (derhalve uiterlijk om 00.42 uur) zou zijn waargenomen. (...) Ook valt allerminst uit te sluiten dat, zoals van de zijde van verzekeraars ter gelegenheid van het pleidooi in hoger beroep is aangevoerd, in dat geval meer dan één melding naar het PAC zou zijn gegaan met het gevolg dat (geen tijdrovend onderzoek zou zijn uitgevoerd maar) onmiddellijk de politie/brandweer zou zijn gealarmeerd.'

- 2.6 Klager is een bodemprocedure gestart tegen de verzekeraars, met een dagvaarding van 29 december 2015. Deze procedure loopt nog. Bij de dagvaarding is door klager een rapport in

het geding gebracht van 1 mei 2015 van I, ondertekend door F. In de conclusies van dit rapport staat onder meer het volgende:

'De onderzoekers van L hebben een onjuiste voorstelling van zaken gegeven door een (absurd) hoog geluidsniveau van 140 decibel te noemen als zijnde het geluid dat de slow-whoop sirenes – indien aanwezig – zouden hebben geproduceerd. Op basis daarvan is vervolgens de onjuiste conclusie getrokken dat moet worden aangenomen dat die enorme geluidsproductie gehoord had kunnen zijn door de heer A, zijn vrouw en de buurvrouw op het terras (...) en dat zij passende (blus) maatregelen hadden kunnen nemen en de schade hadden kunnen beperken.

Wij hebben vastgesteld dat in het geval er in het qua geluid heel goed geïsoleerde restaurant "J" slow-whoop sirenes zouden zijn afgegaan met een geluidsniveau van 84 decibel, dit geluid op een 85 meter verderop gelegen terras door het echtpaar A en hun buurvrouw zeker niet zou kunnen worden gehoord

(...)

Het ontbreken van de brandmeldinstallatie conform NEN 2535 en het ontbreken van een daaraan gekoppelde ontruimingsinstallatie met slow-whoop sirenes volgens de norm NEN 2575 heeft de schade dus niet (mede)veroorzaakt of vergroot.'

- 2.7 Bij de memorie van antwoord in bovengenoemde bodemprocedure van 13 april 2016 hebben verzekeraars een aanvullend rapport (reactie op rapport I d.d. 1 mei 2015) van 6 april 2016 van de hand verweerders in het geding gebracht, waarin onder meer het navolgende is opgenomen:

'Kern van de zaak is dat er om 00:42:19 een alarm (afkomstig van een brandmelder) via de inbraakalarminstallatie werd doorgemeld aan de PAC. Dit is 4 minuten en 52 seconden eerder dan de melding bij de brandweer door de 112 meldster. De brand had indien er een brandmeldinstallatie conform de eisen van de verzekeraar aanwezig was geweest dus minimaal 4 minuten en 52 seconden eerder gedetecteerd geweest. Met nadruk wordt gesteld minimaal, vanwege het feit dat een goedgekeurde brandmeldinstallatie meer melders (die op de juiste wijze over de ruimte waren geprojecteerd) en de juiste melders zou hebben bevat en dat dit er zonder twijfel toe zou hebben geleid dat er in een eerder stadium een detectie van de brand zou hebben plaatsgevonden.

Een particuliere alarmcentrale (PAC) hanteert meerdere protocollen waarin is geregeld hoe met een binnenkomende melding dient te worden omgegaan c.q. hoe een alarmmelding dient te worden opgevolgd. Hierbij wordt onderscheid gemaakt tussen meldingen afkomstig van een inbraakalarminstallatie en meldingen afkomstig van een brandmeldinstallatie. Door branchevereniging Vebon is een Protocol Automatische Branddoormelding via PAC naar RAC opgesteld. Deze is als bijlage 2 bij dit rapport gevoegd.

(...)

Onder de kop Standpunt van verzekeraars in het rapport van I wordt terecht een fout opgemerkt uit het rapport van 9 oktober 2013. In dat rapport wordt het volgende gesteld:

(...) in elk vertrek minimaal 65 dB boven het omgevingsgeluid produceren. (...)

Abusievelijk is daar de niet volledige tekst komen te staan. Conform de NEN 2575 had in het rapport het volgende moeten staan:

'(...) in elke vertrek minimaal 65 dB en 6 dB boven het omgevingsgeluid produceren. (...).'

Dit doet verder niets af aan de conclusie dat het echtpaar A en hun buurvrouw met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de slow-whoop sirenes zouden moeten hebben gehoord.'

2.8 In een brief van K (hierna: K) van 14 juni 20176 aan F staat onder meer het volgende:

'Bij een standaard programmering, van zowel fabrikant als F geldt dat een rookmelder die is aangesloten en geprogrammeerd als brandmelder 24 uur per dag, ongeacht of het inbraak-alarmsysteem is ingeschakeld of niet, bij detectie van rook/brand een melding naar de meldkamer (PAC) verzendt en dat de aangesloten binnensirenes van het type AS 270 binnen in het gebouw direct een luide alarmering geven met een geluidsdruk op 1 meter afstand van 101 dB (zie bijlage).'

3. De klacht en het verweer.

De klacht.

3.1 De klacht houdt het volgende in. Verweerders hebben eenzijdig, partijdig en uitsluitend in het voordeel van verzekeraars bewust valselijk gerapporteerd over technische gegevens en de werking van de brandmeldinstallatie, het geluid van de daarop eventueel aangesloten ontruimingsinstallatie en gesteld dat het luide inbraakalarm van 101 dB niet is afgegaan omdat de inbraak-alarminstallatie niet was ingeschakeld. Dit terwijl zij over voldoende expertise beschikten aangaande het geluid van *slow-whoop* sirenes, en wisten dat brandmeldingen vanaf 2012 niet meer rechtstreeks aan de brandweer mogen worden gedaan en dat het alarm van een inbraakalarminstallatie na een brandmelding wel afgaat ook in het geval de inbraakalarminstallatie niet is ingeschakeld. Het rapport van 9 oktober 2013 is het meest schrijnende voorbeeld van een valselijk opgemaakt rapport. In dit rapport is bewust een veel te hoog geluidsniveau van 140 dB vermeld dat *slow-whoop* sirenes zouden produceren. Hiermee zijn de rechters in kortgeding en hoger beroep misleid en is klager daardoor opgelicht omdat de rechters op basis van dit rapport en het daarin genoemde geluidsniveau hebben geoordeeld dat dit geluidsniveau zeker zou zijn gehoord door de personen op het terras van de buurvrouw en dat deze dan eerder actie hadden kunnen ondernemen en dat de schade had kunnen worden beperkt, misschien zelfs had kunnen worden voorkomen. Op basis daarvan hebben de rechters de vorderingen van klager afgewezen.

3.2 Indien geen sprake zou zijn van misleiding en oplichting dan kan niet anders worden geconcludeerd dan dat daarmee de ondeskundigheid van de onderzoekers vaststaat en de door hen opgestelde rapporten ondeugdelijk en niet bruikbaar zijn. Echter gezien de indrukwekkende curriculum vitae's van beide onderzoekers is dit onmogelijk en kan dus uitsluitend sprake zijn geweest van bewuste misleiding en valsheid in geschrifte. In de bodemprocedure is geen excuus gemaakt voor de gepleegde valsheid in geschrifte maar is dit verdedigd door te stellen dat er sprake is geweest van een abusievelijke verschrijving. Op deze wijze wordt met de eerder gepleegde valsheid in geschrifte gepoogd de rechter(s) in de bodemprocedure te misleiden en klager op te lichten. In het geval in het onderzoeksrapport een juiste voorstelling over het maximale geluidsniveau van 81 dB van de *slow-whoop* sirenes was gegeven en dat dat een beperkt geluid is dat op het terras van de buurvrouw niet zou kunnen zijn gehoord, dan zouden daarmee alle door de verzekeraars aangehaalde verweren omtrent het ontbreken van de geëiste brandmeldinstallatie zijn komen te vervallen en hadden de rechters de vorderingen van klager wel toe kunnen wijzen.

- 3.3 Anders dan verweerders stellen mag het geluidsniveau van de *slow-whoop* sirenes nooit worden opgeschroefd. Er valt zelfs helemaal niets op te schroeven aan de *slow-whoop* sirenes in restaurants omdat deze standaard zijn ingesteld om het maximale geluid van 81 dB te kunnen produceren. Het geluidsniveau van *slow-whoop* sirenes in restaurants bedraagt maximaal 81 dB om zo paniek bij een ontruiming te voorkomen. Dit is een redelijk beperkt geluid. Anders dan de onderzoekers stellen is er in de gebouwen van G geen geluid geproduceerd met een geluidsniveau van 100 dB omdat er geen sprake is geweest van live concerten en/of dancefeesten die een dergelijk geluid produceren. Ook dit is een volkomen onjuiste en uit de lucht gegrepen valse voorstelling van zaken.
- 3.4 Verweerders stellen dat de in het eerste rapport gemaakte fout over het veel te hoog aangegeven geluidsniveau van de *slow-whoop* sirenes van 140 dB verder niets af doet aan de conclusie dat het echtpaar A en hun buurvrouw met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de *slow-whoop* sirenes zouden moeten hebben gehoord. Ook deze conclusie is aantoonbaar onjuist en dus in strijd met de waarheid. Immers is uit onderzoek gebleken dat het geluid van 81 dB van het alarm van de ontruimingsinstallatie dat binnen het gebouw zou zijn afgegaan buiten op het terras van de buurvrouw zeker niet zou zijn gehoord.
- 3.5 Verweerders miskennen dat vanaf april 2012 een brandmelding rechtstreeks aan de brandweer niet meer mogelijk was en derhalve door het ontbreken van de brandmeldinstallatie geen tijdsverlies is ontstaan in de melding van de brand bij de brandweer. Bovendien wordt miskend dat het protocol van de PAC dat geldt voor de afwikkeling van een brandmelding door een brandmeldinstallatie gelijk is aan het protocol dat geldt voor een inbraakalarminstallatie. Door het ontbreken van de brandmeldinstallatie is derhalve geen vertraging ontstaan in de melding bij de brandweer.
- 3.6 In zijn repliek heeft klager gesteld dat in de klacht de begrippen maximaal en minimaal door elkaar gehaald zijn. Daar waar is geschreven dat het maximale geluidsniveau van de *slow-whoop* sirenes 81 dB bedraagt, is bedoeld te schrijven dat het minimale geluidsniveau van *slow-whoop* sirenes kan volstaan met 81 dB. Indien verweerders integer zouden hebben gehandeld dan hadden zij een aanvullende rapportage gemaakt met daarin het juiste geluidsniveau van 81 dB van *slow-whoop* sirenes waarmee had kunnen worden volstaan en dat dit geluid buiten op het terras van de buurvrouw onmogelijk zou kunnen zijn gehoord. Dit hebben verweerders bewust niet willen doen om in het voordeel van de verzekeraars te blijven rapporteren en G daarmee te kort te doen. Van een deskundig onafhankelijk onderzoek is derhalve geen sprake geweest. Om de zaken (blijvend) valselijk voor te stellen brengen verweerders nu bij het verweerschrift als bijlage 2 een offerte in van K en pogen daarmee aan te tonen dat er in G 15 stuks *slow-whoop* sirenes zouden zijn geïnstalleerd van het type AS 267 die in het restaurant een luide alarmering zouden hebben geproduceerd met een geluidsniveau van 101 dB. Dus wederom zou er dan volgens verweerders sprake zijn geweest van een zéér luide alarmering met een geluidsniveau van 101 dB, dit terwijl verweerders weten dat kon worden volstaan met een geluidsniveau van 81 dB. Verweerders hebben de wetenschap dat hun rapporten niet deugen, waren niet bereid een herstelrapport te schrijven, pogen nog steeds om een veel te hoog onjuist geluidsniveau van de *slow-whoop* sirenes voor te stellen van 101 dB, bevestigen niet dat het minimale geluidsniveau van 81 dB op het terras van de buurvrouw niet zou kunnen zijn gehoord en pogen op deze wijze (wederom) de rechters in de bodemprocedure te misleiden. Ondanks de onsympathieke opstelling wensen verweerders de klachten toch inhoudelijk te bespreken en stellen dat in het rapport niet staat dat *slow-whoop* sirenes een geluidsniveau van 140 dB zouden produceren. Dat is feitelijk juist maar inhoudelijk niet. Immers in het rapport staat dat *slow-whoop* sirenes een geluid van 65 dB boven het geluidsniveau (van 75 dB) in restaurants produceren. Dit impliceert volgens het rapport dat het geluidsniveau van de *slow-whoop* sirenes in restaurants 140 dB bedraagt en dat is precies het aantal

DB's dat in de klacht is genoemd. Het geluidsniveau is door verweerders dus gesteld op 140 dB. Vasstaat dat 140 dB een zéér luid alarm is, dat te vergelijken is met het geluid van 2 laag overvliegende straaljagers van het type F16. Ook het geluidsniveau van 101 dB is een zéér luid alarm.

- 3.7 Klager heeft in zijn repliek tenslotte nog het volgende aangevoerd. Uit de brief van K van 14 juni 2016 en de daarbij behorende bijlage met de technische gegevens van het luide geluidsalarm dat was aangesloten op de in G geïnstalleerde inbraak-alarminstallatie blijkt dat een inbraak-alarminstallatie zoals die in G was geïnstalleerd - ook in het geval deze niet is in ingeschakeld - bij een branddetectie of een sabotagemelding direct een luid alarm geeft met een geluidsniveau van 101 dB op 1 meter afstand. Het standpunt van verweerders dat géén akoestisch alarm van 101 dB zou zijn afgegaan omdat de inbraak-alarminstallatie niet was ingeschakeld is dus evident onjuist. Geen van de personen buiten op het terras heeft het luide alarm met een geluidsniveau van 101 dB dat binnen in het hermetisch afgesloten en goed geïsoleerde G is afgegaan gehoord. Dit luide alarm van 101 dB was veel sterker dan het vereiste geluidsniveau van 81 dB dat door de *slow-whoop* sirenes zou zijn geproduceerd. Hieruit valt af te leiden dat het veel mindere geluid van de *slow-whoop* sirenes van 81 dB (dat binnen in het G zou zijn afgegaan) door de personen op het terras ook niet zou zijn gehoord. Een meer explicieter bewijs dat het geluid van 81 dB van de *slow-whoop* sirenes buiten op het terras niet gehoord zou zijn is er niet. Daarmee staat vast dat ook het geluidsniveau van de *slow-whoop* sirenes van 81 dB door de personen buiten op het terras niet zou zijn gehoord.
- 3.8 In zijn brief van 21 december 2016 heeft klager zijn klacht 'voorafgaand aan de zitting' nog als volgt weergegeven. 'Verweerders hebben de wetenschap dat hun rapporten niet deugen, waren niet bereid een herstelrapport te schrijven, poogden voortdurend en pogen ook nu nog steeds om een veel te hoog onjuist geluidsniveau (van 106 DB) voor de *slow-whoop* sirenes voor te stellen. Verweerders bevestigen niet dat het minimale geluidsniveau van 81 Db dat binnen in het goed geïsoleerde gebouw van G zou zijn afgegaan buiten op het terras van de buurvrouw niet zou kunnen zijn gehoord en hebben op deze wijze wederom gepoogd (ook nu) de rechter in de onderhavige bodemprocedure te misleiden. In het geval in het onderzoeksrapport een juiste voorstelling over het vereiste minimale geluidsniveau van 81 Db van de *slow-whoop* sirenes was gegeven, dat dit een beperkt geluid is en dat dit op het terras van de buurvrouw niet zou kunnen zijn gehoord, dan zouden daarmee alle door de gedaagden aangehaalde verweren omtrent de niet-alarmering door het ontbreken van de geëiste brandmeldinstallatie (norm 2535) zijn komen te vervallen en hadden de rechters (mogelijk) de vorderingen van G wel toe kunnen wijzen. Immers dan zou hebben vastgestaan dat het geluid van de *slow-whoop* sirenes door de personen op het terras niet zou zijn gehoord, dan hadden zij de brand niet eerder kunnen melden bij de brandweer en hadden zij ook geen actie kunnen ondernemen om de schade te beperken en/of te voorkomen.'
- 3.9 De brief van klager van 11 januari 2017 besluit als volgt. 'Samenvattend kan worden geconcludeerd dat de onderzoekers met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid bewust in strijd met de waarheid het onderzoeksrapport ten faveure van de verzekeraars hebben opgemaakt, dat dit zéér kwalijk is, strafrechtelijk verwijtbaar is en zeker in strijd is met de gedragsregels van het NIVRE.

Het verweer.

- 3.10 Het verweer houdt – samengevat – het volgende in. Klager is niet-ontvankelijk in zijn klacht voor zover die is gericht tegen het rapport van 9 oktober 2013. De rolverdeling bij de totstand-

koming van dat rapport was immers zo dat H technisch onderzoeker was en C tactisch onderzoeker. C heeft verklaringen van betrokkenen en getuigen opgenomen en H heeft het technisch onderzoek uitgevoerd, waaronder een analyse van het ontbreken van de brandmeldinstallatie. Voor (eventuele) fouten bij het uitvoeren van het technisch onderzoek is alleen H tuchtrechtelijk verantwoordelijk.

- 3.11 Ten onrechte staat in het rapport van 9 oktober 2013 dat *slow-whoop* sirenes in elk vertrek minimaal 65 dB boven het omgevingsgeluid moeten produceren. In dat rapport staat evenwel niet dat de *slow-whoop* sirenes een geluidniveau van 140 dB zouden produceren en evenmin dat “een zéér luid alarm” zou zijn afgegaan. Genoemde fout is erkend in het aanvullende rapport van verweerders van 6 april 2016, geschreven naar aanleiding van het rapport van I van 1 mei 2015. In de processtukken in de procedure in kort geding tegen de verzekeraars is door de verzekeraars niet genoemde fout overgenomen, evenmin in het vonnis in kort geding. Het in reactie op de appeldagvaarding uitgebrachte aanvullende rapport van 31 december 2013 bevat als bijlage de norm NEN 2004. Dit rapport is in de appelprocedure ingebracht als bijlage bij de memorie van antwoord. Op basis daarvan was het voor partijen en de rechter duidelijk wat de juiste norm voor het geluidniveau van de *slow-whoop* sirene zou zijn geweest. Ook in de appelprocedure is genoemde fout niet overgenomen in de processtukken en evenmin in het arrest van het Hof Amsterdam.
- 3.12 Verweerders kunnen en mogen in redelijkheid hun aanname handhaven dat *slow-whoop* sirenes buiten 's nachts op een afstand van 20 meter met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zouden zijn gehoord. Er staat niet vast dat er een signaal van 101 dB heeft geklonken. Voor de brand was de inbraakalarminstallatie niet ingeschakeld. Niet is vastgesteld dat de inbraakalarminstallatie zodanig was geprogrammeerd dat bij brandmeldingen toch een akoestisch alarm (sirene) af zou gaan. Onduidelijk is waar de sirene zat, wat het geluidniveau daarvan was en of die sirene al dan niet geactiveerd was. Tijdens het kort geding heeft klager gesteld dat het alarm buiten niet te horen was omdat daar bewust voor gekozen was om geen overlast in de buurt te veroorzaken.
- 3.13 Wat betreft de klacht dat verweerders zouden miskennen dat door het ontbreken van de brandmeldinstallatie geen tijdsverlies zou zijn ontstaan in de melding van de brand bij de brandweer achten verweerders zich niet in staat om deugdelijk te reageren omdat klager deze klacht niet onderbouwd heeft. Hij heeft niet weergegeven wat en waar verweerders ter zake hebben gesteld en waarom dat onjuist zou zijn. Hetzelfde geldt voor het verwijt dat verweerders onterechte en misplaatste kritiek zouden hebben op de deskundigen van G.
- 3.14 Bij dupliek hebben verweerders gesteld dat de repliek van klager het karakter heeft van een debat over de partijstellingen van de verzekeraars enerzijds en G anderzijds. Dat debat hoort niet thuis in deze tuchtprocedure. Verweerders benadrukken dat in het gebouw geen ontruimingsinstallatie aanwezig was en dat zij niet bekend zijn met een programma van eisen, waarin het geluidniveau van het omgevingsgeluid in de diverse ruimtes daadwerkelijk is vastgesteld. Om het waarschijnlijke geluidniveau van de *slow-whoop* sirenes te reconstrueren is daarom aansluiting gezocht bij het bouwtype. Verder is het redelijk dat verweerders bij het type *slow-whoop* sirene aansluiting gezocht hebben bij het type dat eerder door K aan G was geoffreerd. Verweerders kunnen en mogen in redelijkheid hun aanname handhaven dat *slow-whoop* sirenes, die overall in het gebouw een geluidniveau van 85 dB zouden hebben geproduceerd, buiten 's nachts op een terras op een afstand van 20 meter met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid door de aanwezigen zouden zijn gehoord. Verweerders hebben niet geschreven dat er géén alarm van 101 dB zou zijn afgegaan. De nieuwe informatie van K van 14 juni 2016 zal door de verzekeraars in de lopende procedure gewaardeerd moeten worden.

4. De ontvankelijkheid van de klacht.

- 4.1 Het Tuchtcollege verwerpt de stelling van verweerders dat klager niet ontvankelijk is omdat het gewraakte gedeelte in het rapport van 9 oktober 2013 geschreven is door H. Dit temeer daar dit rapport – zonder voorbehoud – mede ondertekend is door verweerder sub 1. Uit dat rapport blijkt niet dat de onderzoekers van destijds ieder slechts voor een deel verantwoordelijk zijn voor (een gedeelte van) dat rapport. Verweerder sub 1 was ten tijde van het verschijnen van genoemd rapport, evenals ten tijde van het indienen van de klacht en de behandeling daarvan op de zitting, ingeschreven als expert bij het NIVRE. Derhalve dient de klacht jegens verweerders sub 1 ontvankelijk verklaard te worden.
- 4.2 Ten aanzien van verweerder sub 2 geldt het volgende. Het Tuchtcollege overweegt dat ook voor het Reglement Tuchtrecht van het NIVRE geldt dat in beginsel niet geklaagd kan worden over gedragingen van een expert uit de periode van vóór zijn inschrijving. In het voorliggende geval is evenwel sprake van gedragingen die een voortgaand karakter hebben en zich uitstrekken tot in een periode waarin de expert wel ingeschreven stond. Hoewel verweerder sub 2 niet betrokken was bij het rapport van 9 oktober 2013 was hij dat wel bij de daarop volgende rapporten van respectievelijk 31 december 2013, 6 april 2016 en laatstelijk 29 december 2016. Centraal onderdeel van de klacht is dat in de aanvullende rapporten steeds hetzelfde standpunt is ingenomen ten aanzien van de hoorbaarheid van het alarm. Deze klacht zal inhoudelijk beoordeeld moeten worden. Gezien deze stand van zaken dient de klacht jegens verweerder sub 2 eveneens ontvankelijk verklaard te worden.
- 4.3 Wat betreft het laatste rapport van 29 december 2016 oordeelt het Tuchtcollege dat de daartegen gerichte klachten in deze procedure niet behandeld kunnen worden omdat verweerders zich daar niet meer op behoorlijke wijze hebben tegen kunnen verweren. Het bezwaar van verweerders van 20 januari 2017 wordt ter zake gehonoreerd. Het Tuchtcollege overweegt dat de reactie van klager op dit rapport zoals ingezonden op 29 januari 2017 – alsmede zijn bericht van 11 januari 2017 bij algemene beschouwing inderdaad het karakter heeft van een inhoudelijk partijdebat dat ten overstaan van de burgerlijke rechter thans gevoerd dient te worden.
- 4.4 Het voorgaande leidt ertoe dat de klacht ontvankelijk is voor zover verwoord tot en met de brief van klager van 21 december 2016.
- 4.5 Tenslotte is het Tuchtcollege met verweerders van mening dat de door klager verzochte verklaring dat de door verweerders opgestelde rapportages niet tot bewijs kunnen dienen geen maatregel is die op grond van het Reglement Tuchtrecht door het Tuchtcollege opgelegd kan worden.

5. De beoordeling.

- 5.1 Voorop gesteld wordt dat een expert in de uitoefening van zijn beroep dient te handelen conform de Gedragsregels, de Statuten en Reglementen van het NIVRE, alsmede conform al hetgeen overigens bij een goede beroepsuitoefening betamelijk is. Zo dient de expert zich te gedragen zoals een redelijk bekwaam en redelijk handelend expert betaamt, waarbij de expert dient te voldoen aan de eisen van betrouwbaarheid, professionaliteit, integriteit en collegialiteit, zoals nader omschreven in de gedragsregels van het NIVRE. De expert heeft in beginsel een ruime mate van beoordelingsbevoegdheid, juist omdat hij als deskundig heeft te gelden in het specifieke veld waar hij werkzaam is. Niet ieder aanvechtbaar standpunt brengt met zich mee dat de expert klachtwaardig gehandeld heeft. Als (achteraf) op een of ander manier blijkt dat de expert het op zeker gebied het niet bij het rechte eind gehad heeft brengt dat niet automatisch met zich mee dat hij ook klachtwaardig gehandeld heeft. Soms staat het oordeel van de ene expert tegenover dat van de andere en zal langs een van de verschillende daartoe ge-eigende wegen een knoop doorgemaakt moeten worden ten aanzien van de vraag wat inhoudelijk als vaststaand dient te worden aangenomen. Slechts indien de expert een standpunt heeft ingenomen dat in redelijkheid niet verdedigbaar is kan onder omstandigheden aangenomen worden dat een expert klachtwaardig gehandeld heeft. Tevens heeft de expert een algemene motiveringsplicht welke niet alleen voortvloeit uit zijn professionaliteit in het algemeen maar in het bijzonder ook uit het bepaalde in artikel 6 lid 1 sub g.1. Om economische redenen behoeft de expert echter niet ieder door hem ingenomen standpunt (uitputtend) te motiveren. Een verdergaande motiveringsverplichting kan onder meer afhankelijk zijn van de impact die een zekere stelling zal hebben op (het geheel van) de conclusies van de expert. Tevens kan een nadrukkelijk betwisting door betrokken partijen met zich brengen dat een bepaalde stelling meer substantieel nader onderbouwd dient te worden.
- 5.2 Het Tuchtcollege overweegt voorts als volgt. In de klacht staat centraal de stelling dat verweerders in het voordeel van verzekeraars hebben gerapporteerd door bewust onjuiste informatie over het mogelijke geluidsniveau (van 140 dB) op te nemen en daarbij te stellen dat het alarm 'met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid' gehoord zou moeten zijn op het terras.
- 5.3 Hoewel de in 2.2 geciteerde gewraakte passage een storende fout bevat, die niet getuigt van een zorgvuldige redactie snijdt het verwijt dat klager aan verweerders maakt ten aanzien van de bewuste 140 dB naar het oordeel van het Tuchtcollege geen hout. Ten aanzien van de te installeren slow-whoop sirenes staat er letterlijk: '*Deze produceren een geluid van 100 dB op 1 meter afstand*'. Het is mede daarom voor de lezer duidelijk dat niet bedoeld kan zijn dat het omgevingsgeluid met daarbij opgeteld 65 dB (ver) boven deze 100 dB uit kan komen. Daarbij komt dat van algemene bekendheid geacht kan worden dat 140 dB een extreem geluidsniveau betreft zodat ook indien de letterlijke tekst tot 140 dB zou moeten leiden dit bij de lezer vragen oproepen zou hebben aangaande de correctheid van de tekst. Het betoog van verweerders dat hier sprake is van een fout in de tekst is alleszins navolgbaar.
- 5.4 Deze fout is in het aanvullende rapport van 13 april 2016 door verweerders hersteld in reactie op het rapport van I, zodat in de bodemprocedure tussen klager en verzekeraars hier geen enkele onduidelijkheid over kan bestaan. De wens van klager dat verweerders in een aanvullende rapportage of in een herstelrapportage op zouden nemen dat met zekerheid het alarm niet zou (kunnen) zijn/is gehoord kon door verweerders mede in het licht van de gebrekkige onderbouwing zijdens klager van deze stelling met recht van de hand gewezen worden. Klager heeft bijvoorbeeld wel gesteld dat het gebouw goed geïsoleerd was maar heeft daar verder geen onderbouwing voor aangedragen. Ook de stelling dat ter plaatse van een voortdurend relatief hoog geluidsniveau sprake was door het grote aantal af- en aankomende bezoekers van een in de buurtgelegen uitgaansgelegenheid is niet nader onderbouwd.

- 5.5 Het Tuchtcollege ziet evenmin dat het gegeven van 140 dB in de gevoerde kort geding procedure een rol gespeeld heeft. Uit de rechterlijke uitspraken volgt dat in ieder geval niet en klager heeft de stelling van verweerders dat de verzekeraars er in die procedure niet over gerept hebben niet weersproken. Het is in dat verband opvallend dat klager niet zelf in die procedure reeds gewezen heeft op deze fout. Kennelijk speelde dit voor hem destijds nog geen rol van betekenis en is pas na het verschijnen van de rapport van I dit voor hem gaan leven. Van misleiding van de rechters, zoals klager gesteld heeft, is naar het oordeel van het Tuchtcollege geen sprake.
- 5.6 Een volgend punt betreft de stelling van verweerders – los van het bewuste geluidsniveau van 140 dB – dat ‘met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid’ op het terras de sirene van het alarm binnen in G zou zijn gehoord indien er een alarminstallatie aanwezig was geweest zoals voorgeschreven. Ook hierbij kan niet aangenomen worden dat er sprake is geweest van misleiding of een valse voorstelling van zaken. Hoewel verweerders deze stelling niet nader hebben onderbouwd is naar het oordeel van het Tuchtcollege ook de stelling van klager dat het alarm buiten op het terras met zekerheid niet zou kunnen zijn gehoord niet aanstonds aannemelijk. Zeker niet als er inderdaad een alarm geklonken heeft van 100 dB hetgeen ook volgens klager een zeer luid alarm is. De stelling van verweerders dat een (al of niet daadwerkelijk aanwezig) binnen-alarm buiten zou moeten (kunnen) zijn gehoord is niet zodanig onwaarschijnlijk dat verweerders niet zouden hebben kunnen menen, op grond van hun deskundigheid, dat het alarm buiten zou moeten kunnen zijn gehoord. Het Tuchtcollege kan echter geen oordeel geven over de vraag wie hier gelijk heeft. Die vraag zal eventueel in de civiele procedure tussen klager en verzekeraars inhoudelijk verder aan de orde moeten komen.
- 5.7 Van misleiding is in dit opzicht, anders dan klager stelt, ook in de praktijk geen sprake geweest. Dit blijkt uit het feit dat het rechterlijk oordeel zoals weergegeven in de kort gedingvonnissen niet slechts gebaseerd is op de aanname dat het alarm buiten zou kunnen zijn gehoord maar tevens op de aanname dat de brand bij aanwezigheid van een voorgeschreven brandmeldinstallatie eerder zou zijn gedetecteerd – waardoor niet alleen het alarm eerder zou zijn afgegaan (met meer kans op tijdige reactie van buitenaf) maar waardoor er ook eerder een melding bij de brandweer terecht gekomen zou zijn (al of niet via de Particuliere Alarm Centrale). Het laatste wordt door klager miskend terwijl dit aspect naar het oordeel van het Tuchtcollege een veel meer zwaarwegend belang heeft. Ook indien er niemand in de buurt van het G geweest was om het alarm te kunnen horen dan zou immers, op grond van de stellingen van verweerders, mogelijk nog steeds eerder een melding bij de brandweer terecht gekomen zijn. Ook dit inhoudelijke geschil zal in de bodemprocedure in het geschil tussen klager en verzekeraars eventueel verder aan de orde moeten worden. Verweerders hebben op dit punt naar het oordeel van het Tuchtcollege terecht zich op het standpunt gesteld dat klager te weinig substantieel geklaagd heeft. Op basis van de door verweerders overgelegde stukken is het Tuchtcollege voorshands echter van oordeel dat het aannemelijk is dat verweerders in hun rapportages op dit onderdeel op behoorlijke wijze gemotiveerd hebben zodat niet eenvoudig aangenomen zal kunnen worden dat er op dat onderdeel klachtwaardig gehandeld is (ten overvloede: het Tuchtcollege heeft geen inhoudelijk oordeel over deze kwestie).
- 5.8 Het voorgaande leidt ertoe dat de klacht als inhoudende dat er sprake is van ‘bewuste misleiding en valsheid in geschrifte’ ongegrond verklaard moet worden.
- 5.9 Alles overwegende en deels ambtshalve is het Tuchtcollege echter wel van oordeel dat de – ook tijdens de zitting volgehouden – stelling van verweerders dat het aan “zekerheid grenzende waarschijnlijkheid” was dat het alarm buiten op het terras te horen zou zijn geweest te stellig geformuleerd is; temeer daar bij de inschatting van de mogelijke sterkte in dB van het alarm is uitgegaan van een aantal aannames. Mede gezien het belang van deze stelling in de

relatie tussen G en verzekeraars had van een professionele expert verwacht mogen worden hiervoor een nadere onderbouwing te geven en daarbij ook het door klager gestelde relatief hoge geluidsniveau buiten moeten betrekken. In zoverre hebben verweerders dan ook in strijd met de gedragsregels gehandeld. Zeker nu deze stelling door betrokkenen uitdrukkelijk is betwist had een nadere onderbouwing voor de hand gelegen, bijv. door te verwijzen naar ter zake doende literatuur dan wel een specifieke deskundige op het gebied van (hoorbaarheid van) alarminstallaties in te schakelen. Het Tuchtcollege benadrukt echter dat hiermee niet gezegd is dat de bedoelde stelling feitelijk onjuist is, maar dat een stelling met een dergelijke hoge mate van waarschijnlijkheid een nadere onderbouwing behoeft.

- 5.10 Gelet op het belang dat het Tuchtcollege hecht aan de motivering van de bevindingen van een NIVRE-expert acht het Tuchtcollege een waarschuwing op zijn plaats. Een kostenveroordeling waar partijen over en weer om verzocht hebben acht het Tuchtcollege niet aangewezen.

6. De beslissing.

- 6.1 Het Tuchtcollege verklaart de klacht in zijn primaire vorm ongegrond, maar gezien het gestelde in 5.9 desondanks deels gegrond.

- 6.2 Het Tuchtcollege legt aan verweerders de maatregel van waarschuwing op.

Aldus gewezen door het tuchtcollege van het Nederlands Instituut van Registerexperts, in de samenstelling van prof. mr. J.H. Wansink (voorzitter), mr. F.Th. Kremer (lid) en prof. mr. N. van Tiggele-van der Velde (lid), bijgestaan door mr. J.A.I. Wendt, secretaris, te Rotterdam op 2 mei 2017.

Prof. mr. J.H. Wansink

Mr. F. Th. Kremer

(Betrokkene is buiten staat tot ondertekening van de beslissing)

Prof. mr. N. van Tiggele-van der Velde